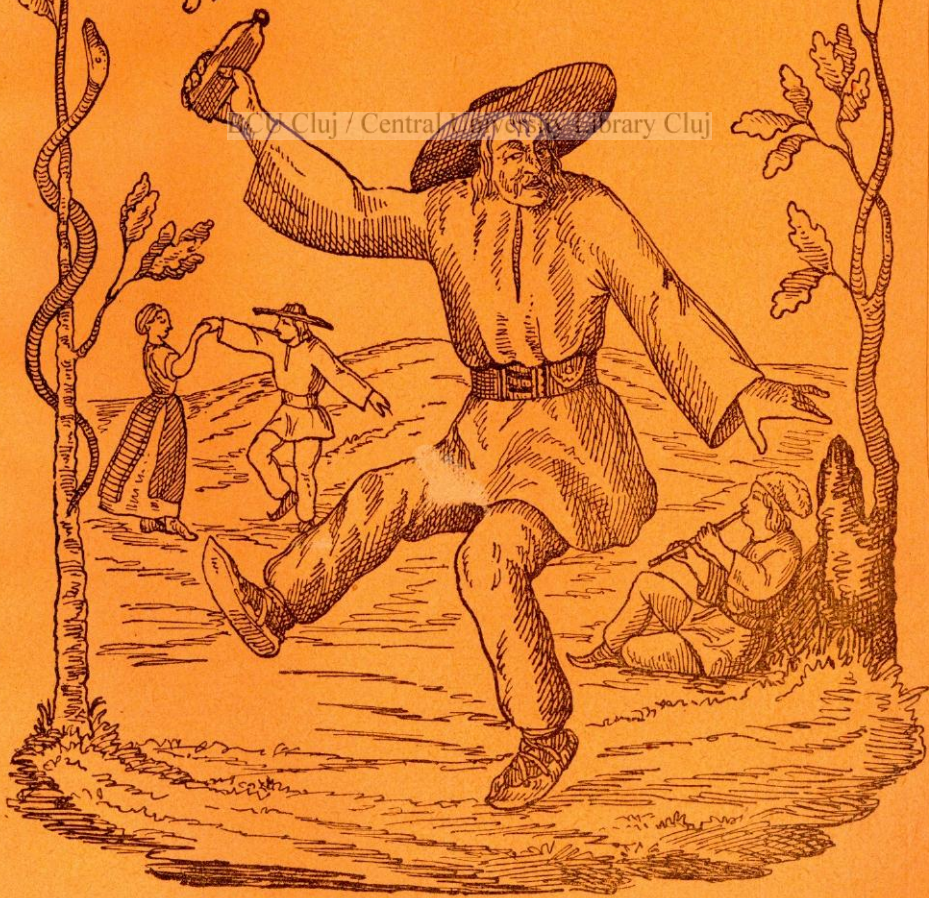

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Civic, cismașul din Lugoș.

Eu sum maistorul „Civic”, Și-apoi stau și mă gândesc;
N'am de lucru mai nimic; Cum? cum nu s'a întâmplat:
Când și când mai petcesc, Lumea ȳeu! r u s'a schimbat!

Când eram neînsurat,
 „Calfă“ kiczos*) îmbrăcat;
 La grumaz cu „roș“ cravat,
 Cu mustețe răsucite,
 Și cu cisme vicsuite;
 Drept umblam, călcam tot creț
 De credeam că-'s om isteț;
 Fetele priviau la mine
 Ca la „măr copt“, la smochine.
 Și unde eu lucram, mergea
 Bine gazdei, sporiu făcea;
 Căci nevestele mai tóte
 Tot la noi-și făceau ciobóte.
 Și de óiã și de cal,
 Și de bivól și de bal,
 Și de bou cosut cu fir,
 De vițâl, de bornobir.**)
 Lungi și tari și încrețite
 Talpă bună, potcovite,
 Când priveai se veđi cum stau
 „Minunat“, cu toți strigau.
 Olărițele, cu oale,
 Pilăriți cu pită móle,
 Lăptărițe gingășele
 Cu flăcâii după ele.
 Toți în cisme bune tari
 Făceau pașii cât de mari
 Și totuși nu lunecau

Nici la vale nu cădeau,
 De tot drept puteau umbla
 Alerga, săria, juca
 Bătături, nu cunoștiau
 Scrântituri — nu suferiau,
 Sîgnituri și degerat
 P'acel timp nu s'arėtat,
 Căci cu cisme, ce eu făceam
 Cu „măsură“ potriveam,
 Bine, tare le-ncheiam
 Și pe „șam“ le încrețam,
 D'aste cisme tot făceam
 Ȑiua, nóptea tot lucram
 Calfe multe susțineam,
 Dar' și-n casă tóte aveam.
 P'acel timp de mult trecut,
 Trăiam bine și plăcut,
 Pentru ban — Român muncea
 Și ear' la — Român mergea.
 Ađi țerani și potlogari
 Ca și domnii cei mai mari,
 Nu mai vin ici la Civic
 După lucru, mai nimic.
 Ci cu banii ce-adunat,
 La săpat și la legat,
 La plivit și la grăpat,
 La cules și la călcat,
 La gunoiu și la tăiat,

*) Frumos, gătit.

**) Piele de vițâl.

Iau dughianele d'a rëndul
 Se-și aleagă cum li-e gândul,
 Păpuci „feși“ subțiri și nalți
 De te dor când îi încalți.

Nu privesc nici la tărie
 Nici la tălpi la trâinicie.
 Se străluce și se fie
 „Hoch“*) pe noblă sërăcie.

Apoi mērgă libre-o mie,
 Chiar ș'aceea avuție,
 Pentru carea mi-a spus mie,
 C'a lucrat vara la vie.

Aci cu „Zigschuch“ cu „Stiflete“
 „Schnirschuch“ atlas, noble
 ghete,

În fabrice mari croite
 Făr' măsură potrivite,
 Și pe „telegraf“ sosite
 Cu călcăie lungi urite,
 Sus înguste, jos mai strîmte
 Drept nu stau, ci înainte,
 Când un paș vrei se pășești
 Sau strigi: Au! sau potignești.

Bătătore, scrântiture,
 Și la joc înburdătură,
 Pite-n baltă, oale sparte
 Și pe poduri curge lapte,
 Căci d'odată nu se pôte!
 Vara se fiți desculțate,
 Ear' la joc la preumblare
 Cu „știflete“ de preste mare.

Așa banul românesc,
 În dughian îl cheltuesc.

Și cismașul de român,
 Și țăranul tot român,
 Unul l'altul ei privesc
 Ți pe ți cum sērăcesc,
 Ear — străini — se navuțesc.

Eu sum maistorul Civic!
 N'am de lucru mai nimic!
 Când și când mai petecesc
 Ș'apoi stau și mă gândesc,
 Cum? cum nu s'a întêmplat
 Lumea Țeu! rēu s'a schimbat!

*) Sus, preste puterile proprie.

Doină electorală.

În Lugoj s'a candidat	Și de bucurie mare,
Pentru d'a fi deputat,	A plecat în arătate
Szende Béla junior	Prin cerc pe la popor,
Un voinic frumos fecior.	Se-l vadă că-i brav fecior.
Om de știință și statură	Acasă când s'a reîntors
Dar' croit spre beutură,	Plin de laudă și voios,
Dênsul în oficiul său	Ce avea alta de-a face
N'a fost grabnic sau om rău.	Decât numai la „Barace”.
El ca melcul s'a-ncordat	Să se ducă se-și petrecă
Când s'a pus de a lucrat,	Ca din timp lung se-'i mai trecă,
Din opt mii de cause încurse	Acolo deci s'a-ntêmplat
Tôte p'alui masă puse,	Că grozav s'a îmbetat.
Numai dece s'a finit	Un ostaș, fecior voinic,
În cinci ani cât a domnit,	Ce-l privea ca bun amic,
Celelalte zac trântite	Vedëndul atât de beat
Pline de praf și-ncălcite.	Singurel nu l'a lăsat,
Și în congregațiune	Ci pe dînsul l'a luat
'I-s'a dat un prea bun nume,	Cătră casă a plecat,
Că în faptă chiar nimic	Purtândul ca p'o mirésă
N'a lucrat acest voinic.	Ce cu greu iasă din casă.
Acest zel ce-a desvoltat	Dar' procesul vinului
Voinicul mai sus lăudat,	Ce-ncălđise capul lui,
Pe toți domnii a îndemnat	Pe picioré a-l ținea
Se-l facă de deputat.	Mai că nu se mai putea.
Deci cu toți se sufulcară	Ostașul ce-a devenit
De-ablegat îl proclamă,	D'așa luptă obosit,
Și când el a auđit	Nu știa ce se mai facă,
Oficiul l'a părăsit.	Când îl vede jos la vatră.

Se îl spele pe la gură
De atâta tornătură,
Sau se-l spele de noroiu
Ori de sânge și gunoiu.

Ostașul cel obosit
În fine a isbutit,
De l'a dus la un hotel
Unde 'i-a luat cortel.

Aci bietul candidat
Până ce s'a vindecat,
A zăcut mai multe zile
Făcând cuniă, luând pile.

Un cas trist s'a observat
Că ilustrul nost magnat,
Glavan Jánoș om de fire
Nu făcuse pregătire,

Că, când trece candidatul
Ce pe stradă-și avea patul,
Se-l scutescă de necas
Ce-i căduse pe obraz.

Ilustrul n'a fost sculat
Ca se-'i dea loc de culcat,
În a lui ilustră vilă
Respective în cocină.

Lucru strașnic pôte fi
Dacă Tisza a auđí,
Că ilustrul nost Glăvan
Nu l'a scos de prin gropan.

Pe ilustrul candidat
Ci pe stradă l'a lăsat,
Plin de tină tornătură
Plin de bale pe la gură.

Pentru acésta deci se crede
Că titula ș'o va perde,
Dar' ilustrul nost magnat
Are vorbă de scusat.

Căci de și l'ar fi văđut
Totuși loc n'ar fi avut,
Ca în vila lui șe-l pună,
Căci porcii n'or fost la turmă.

Credem totuși c'a fi bine
Că ablegatul de rușine,
La trei zile a plecat
Din hotel nevătămat.

Dela acésta întâmplare
S'a purtat cu cinste mare,
De și ھیua se ducea
Acasă din cafenea.

Și de frică s'a cruțat
Ca se nu fie brezdat,
Nasul rupt, obrazul spart,
Pe alegerea d'ablegat.

Dela aceea întâmplare
A trecut mai multe ore,
Ablegatul s'a sculat
Și hotelul l'a lăsat.

Mai târziu după opt zile
Iată alegerea că vine,
După ce s'a adunat
Mult popor român stricat.

Popa Rosa Leucuscianul
Cel cu capul cât bostanul,
Și cu alți preoți sdrențoși
Spârliți, unși și urduroși.

Popa Micu dela Spata
Cu bărbocul cât lopata,
Și cu Miloș prostovanul
Cu țiganul Cladovanul.

Și cu alți preoți uniți
Puturoși și prăpădiți,
Pe poporul cel stricat
La adus la votisat.

Dup'alegere a vorbit
Ablegatul renumit,
Spunând franc fără sfială
Că Românul îi obelă.

Și altă sorțe nu merită
Decât o stare de vită,
Și numai prin luptă mare
Póte ajunge la valóre.

El cunoște, că nu are
Nici un merit așa mare,
Dară lumea știe bine
Că lui cinste se cuvine.

Căci al lui tată vestit
Țara-ntregă a fericit,
Și Românii sânt datori
Al cinstí ca p'următoriu.

Popa Rosa cel laudat
El grozav ș'a sufulcat,
Și-o vorbire a rostit
De-a pus totul în uimit.

Întru altele a ȃis
Iată o dovad'aici,
Că Românii nu se țin
De programul din Sibiu.

Acela-i un fabricat
D'ablegații ce-or picat,
Și poporul bine știe
Că nu-'s ómeni d'omenie.

Ci numai înșelători
De națiune trădători,
El însă a dovedit
Că e patriot cinstit.

De aceea el propune
Și lui Tisza a se spune,
Ca se fie liniștit
Că Românii-i fericit.

Și lui o altă domnie
Nu ar vrea ca se mai vie,
Ci-nveci Tisza se domnescă
Pe popor să-l fericescă.

Ambele vorbiri espuse Eșite din guri neunse, Scârțiau de te-ngrozau Cât urechile asurđiau.	Eară sara la opt óre Mulți șágârți și slujnicóne, Cu vre-o câțiva potlogari Și mai mulți jidovi dârzari,
Dóuě capete pocite De prostii, beții tocite, Ce pot alta se producă Într'o cétă mamelucă.	Au făcut conduct de facile Luând toți slujbașii parte, Un profesor a vorbit Ce e drept cam potrivit.
Decât bravo se trăiască Stăpânirea unгурescă, Ear' pe cei cu simțuri bune Se îi scuipe ca pe curve.	El a spus o pildă bună Ce merită să se spună, Cumcă domnul ablegat Se asculte de un sfat.
Se-î privescă de mișei, Ómeni simpli, nătării, Sau de cei cu crucea-n spate Ori de vite-ncornurate.	Ce Spartanii îl dedeau Când feciorii-și trimiteau, La rěsbóie sě se lupte Și se péră-n lupte crunte.
Când aceste s'a gătat Tóte vitele-a plecat, La vălău că-î aștepta Pentru d'a se ospěta.	Dar' devinși sě nu se-ntórcă, Căci rușine mare-'mpórtă La tot neamul lor lăudat, Cel de lume admirat.
Papricaș făcut din mânz A fost delicatul prânz, Spirt cu apă mēstecat Vre-o cincii hecto li s'a dat.	Ablegatul a rěspuns De superbie condus, Cumcă el va nezuí Până ce-n luptă a fi.
După ce s'au săturat De beut și de māncat, Tóte vitele-a plecat L'alor grajd de pe la sat.	Beutura se devină Ca și laptele-n smāntānă, S'o poți bea și nemāncat Și nici când se nu fi beat.

Sau de bei se te-ametască	Căci Românii-'s ticăloși
Fără se te mai trezescă,	Pe toți veniții dârdoși,
Căci atunci când nu ești treaz	'I-a făcut cu vază mare
Chiar ești liber de năcaz.	Cu poziții și avere.
Și timpul cum s'a croit	Pentru aceea și merită
Nu-'i posibil om trezit,	A fi tractați ca ș'o vită,
Ca în țara ungurească	Căci al nostru neam roman
Cu onóre se trăiască.	Singur lui-'și e dușman.
Ăst discurs, când la gătat	Astă mică istorie
Toți s'a pus la îmbetat,	Este démnă se o știe,
Încât mulți pătrunși de voie	Tot publicul calicesc
Umflați ca multe cimpóie	Cel român și unguresc.
A început a se tracta	Ca se vadă și cunóscă
Și a se scandalisa,	D'unde scade cinstea nóstră,
Palme încă s'a-'mpărțit	D'unde vine ca se fim
La acel banchet vestit.	În contin supus la chin.
Un Maghiar fórte-ngâmfat,	Fără vađa fără nume
Ce venise leșinat,	Ca și cum n'am fi în lume,
Rupt, desculț și nemâncat,	O spun sincer făr' cruțare
Jócă rol ađi de magnat.	Din a nóstră rea purtare.
Pentru-o vorbă de nimic	Căci noi și pe renegați
Trase țeu unui voinic,	Îi ținem, că ne sânt frați,
Lui Prostean, ear' venitură	Pe când aști-ar trebui
Dóuë palme peste gură.	Cu ciancali ai otrăví.
D'aste palme ar fi bine	Ca se piară pe gunóie
Și cu drept se și cuvine,	Cum pierе musca de plóie,
Ca la tot ce-'i renegat	Ca în veci se nu voteze
Se-'i bată, rămână lat.	Și bețivi se candideze.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Hop și țup mai frumuse!,
Sai în sus, că te deșel,
Jocă Marcule și strigă
Facă-ți-se gura strîmbă!

Iuește nu striga
Se răsune ulița,
Se vină la glasul tău
Toți din deal și din părau!

Marcule cu al tău vers
Spune că în univers
La Cluj, Gherguț Moldovan
Ține prelegeri avam.

Ear' elevii ce-l ascultă
Învață scrisore multă,
Cu deosebire unul
E beat de carte ca tunul.

- El e popă și poet
Și filosof prea deștept,
Dar' de când s'o Gherguțit
Capul parcă și-a scrîntit.
- El atât s'a luminat
De când Gherguț l'a-nvățat,
Cât vede numai măgari
De cei cu urechi lungi-mari.
- În doctorii noștri cei vechi
Vede măgari cu urechi,
De se uită-ntr'o oglindă
Tot măgari vede, și-n tindă.
- Măgari în dreapta și-n stînga,
Măgari de-și sparge oglinda,
Și nici un om luminat
Ca Gherguț el n'a aflat.
- Ear' el când lectoriséză
Póte tot măgari viséză,
Căci pórtă scaunele
Cum umblă cocónele.
- N'ar strica se-l joci o lécă
Se lase lumea se trecă,
Se nu-și strice glas și gură
Cu a lui Gherguț cultură.
- Ear' Mărcuț, de n'a-nceta,
Pe nume li arăta;
Ear' de cumva s'o corege
Cu ce-ai ȃis se póte alege.
- Până însé nu găta,
Du-'l Mărcuț cu dumniata,
Și-'i spune la ureche
Cu Gherguț se nu ne-mbete!
- Spune-'i că dac'ar cetí
Pe Eminescu, bine-ar fi,
În deosebi „Epigonii“
'I-ar mai descebelí crerii.
- Marcule, cască-ți gurița
Și ȃi, că-n Maroș-Lechința,
În șcôla cea românescă
Rěsbóie pot se găsescă.
- Apoi pentru-un biet rěsboiu
De rěu putem se dăm noi,
Chiar aci-n acéstă țară,
Unde cânepa e rară.
- Deci scótă rěsboiu-afară
Și bage bucóvna eară,
Ear' de nu — facem și noi
Cu rěsboiul alt rěsboiu.
- Marcule, cascăți gura
Și spune că în Gherla,
De când Szabo vlădicește
Multe merg pe ungrește.
- A covertelor hârtie
Scrisă e pe ungrurie,
De ese din vlădicie
Asta odată sě se știe.

De știut încă se fie,
Că și popii prind a scrie
Ungurește la vicari
Și pe la alți domni mai mari.

Așa Pop-Moise-ciuha
Popa dela Borgo-Tiha,
Scrie tistași ungurește
Precum se duculuește.

Și bârgăuanii cuminte
Îi dau prescuri și plăcinte,
Ear' Szabo? tik-terek tik
L'a face chiar canonic.

Căci Szabo dela Gherla
Iubește foarte limba
Lui Tisza și lui Banfy,
Că e mare hazafi.

Dela mulți aud ținând,
C'ar face cale și rënd
Pentru Farkas dela Szik
Se-l ridice canonic.

Și-ar fi bun, căci el se joca
Cu legea ca cu o trócă,
Ađi unit, mâni neunit,
Poimâni unitar cinstit.

Alt-cum n'ar fi lucru mare
Vrednic de scris prin ăiare,
Cum l'a făcut protopop
Îl póte face potop.

Noi însă sântem fuduli
Și de Szabo nost sătuli,
De Szabo și de Banfy
Tremur pe-aci și câinii.

Bine ar fi de s'ar duce
Jos în jos pe niște plute,
Și se nu se mai opréscă
Până-n țara ungurescă.

Ear' acolo de-or ajunge
Povoii se mi-'i alunge,
Se-'i ducă frumos și lin
Pân' la Pontul Euxin.

Acolo cu scoicele
Și cu sălămăndrele
Pot vorbi tot ungurește,
Că nici dracul nu-'i opreștel

Marcule, puiu de cătană,
Spune că-n Bocșa-montană
Din Bănatul cel vestit,
Doi ómeni s'a procopsit.

Unu-'i dascălul Ion Marcu
Altu-'i popa Andreescu,
Pe amândoi c'un opreg
Îi poți purta tērgu-ntreg.

Pentru-o frumoasă cocónă
Marcuar da scumpa-'ibucóvnă,
Și-ar da și titulele
Pentru ochi ca murele.

Ear' Andreescu ca popă
 Și ca om cu multă slovă,
 Pentru-o crătintă pistriță
 Dă ciaslov și cădelniță.

Având ambii num'un dor,
 Strigă-le și dumniilor:
 Mai slăbiti cu dragostea
 Că v'a prinde pacostea.

Ori, creștând numa-n crătintă,
 Și având mare influință,
 Schimbați legea creștină
 Și primiți legea turcă.

De nu, vă aduc sub ciur
 Apoi vă taiu împrejur,
 Și vă dau pe Bega-n jos
 Jăcă-i Marcule frumos!

Hop Mărcuț, că-n Iclânz
 Un capelan frumușel,
 Botezat popa Orbean
 E vinarsului dușman.

Din dușmănia cea mare,
 Tot în două labe sare
 De-acasă pân' la Izig,
 Unde nu bea câte-un pic.

Jăcă-l Marcule cinaș
 Că nu e cel om gingaș,
 Că-i plac și slujnicile
 Dac'a golit glăjile.

De-i vedea, Mărcuț vedea,
 Că vinarsul nu-l mai bea,
 Și de slujnici s'a lăsat,
 Strigă-i Marcule: vivat!

Ear' de cumva li simți
 Că nu vrea a se pocăi,
 Mi-l întornă pe sub ciur
 Se-i sară flozii din — barbă!

Hop, Marcule, fără greș
 Jăcă și în Somoscheș,
 În jurul Aradului
 Jăcă ca un puiu!

Că acolo Fodorean
 Popește mai mult d'un an,
 Și cu buna lui purtare
 Și-a făcut nițică stare.

De când el aci popește
 Concubinatul sporește,
 Și din demoralizare
 Nu face cel lucru mare.

Fiind popă fără greș,
 Însuși dânsul dă prilej
 Unchiului său mult stimat,
 De-a trăi-n concubin.

Foi, gazete, nu cetește,
 Pe poporeni omenește
 Cu rachie, ca se dăcă,
 Că-i popă ca un vlădică.

N'astrînge pruncii la școlă,
O lasă se stee gólă,
Și celor din comitet
Le dă vinars berechet.

Un dascăl de dăscălește
De cinci țeceri mi-'l jupește,
Ajutor de-'i operéză
Jumătate-'l tămâiază.

Lui-'i place-un singur om
Fostul dascăl Simion,
Care Albul se scria
Și cu el se îmbăta.

Fiind Mircea om comod,
Rar slujește la norod,
Biserica-'i tot deșértă
Ca și glava lui cea spartă.

Dute deci, Mărcuțule,
Dute-n Arad, puiule,
Și spune nenii Mețian
Ce om este Fodorean?

Jócă-'l Mărcuț mai întâiu
Și-'l trimite la Sibiiu,
Se spună la Consistor
A lui fapte, a lui spor.

Đi-'i, că de la suferi
Pe acilea multBa Popi / Central Popi vrednici de ars cu spini,
Poporenii devin Turci
Jeniceri ori Bazbozuci.

Mai are el în vecini
Popi vrednici de ars cu spini,
Dar' lor dă-le bună pace
Până Mircea s'o întórce.

Sus Mărcuțule nărod
Lângă riul Homorod,
Și-oprește-te p'acolea
La protopopul Mircea.

Mircea de nu s'o corege
Marcule, mi li dirige,
Cu ciurul fi descânta
Până 'i-a plesni burta.

Că Mircea de când domnește
Tot divorții plănuește,
De află vr'un divorț gras
N'are-astêmpăr nici un cias.

Marcule nu fi năuc
Dute-o leacă la Abrud,
Și spune la domnișóre
Cu tik-tek se nu s'omóre.

Lase la pãrdalnica
Ungurésca falnica,
Și vorbescă-n limba lor,
Hop Mărcuț, că te omor!

Urzică Scandalografescu.

Telegraful Roman, acest surogat țiaristic, care, ca se nu móră de fόμε, ia preoteselor vêduve bucătura din gură, și popilor, care n'au ce da preoteselor de mâncare, le duce noutățile cu Bummelzugul, numărând în „Ieremiadele Tribunei“ pe redactorul nostru între „matadorii Albinei“, îi dă titula de avocat și, „se fie cu iertare“ redactorul Calicului.

Nu știu de cine a voit Telegraful Roman, pomenind în colónele sale numele Calicului, sê se róge de iertare, de acționarii institutului Albina, sau a voit numai se traducă pe „pei drace“, cu „se fie cu iertare!“

Atâta stă, că pentru avocatul Ioan Popa, epitetul „redactor al Calicului“ învólvă mai multă onoare, decât pentru Miron Românul epitetul „arhiepiscop și metropolit al Românilor gr. or. din Ungaria și Transilvania!“ — Și, dacă biserica ortodoxă gr. or. din Ungaria și Transilvania, pentru mântuirea sufletelor

credincioșilor săi, va simți, ați, mâne, necesitatea de a-și înmulți numărul Sfinților, fie sigur Telegraful Roman, că mai curând va ridica pe Calicul la rangul de sfânt, decât pe ori-care din membrii consistorului archidiececan!

Stan Pățitul.

Dragostea nu-î legată de barba popii. Cu alte cuvinte, amorul n'are confesiune. Se țice, ce e drept, că cine n'are frumoasă, pupă și mucosă, dar' de regulă pupă

fie-care ce-'i place, fără respect la pedeci confesionale. Eu n'am auzit, ca un popă gr. cat. se pupe mai bucuros pe dascălul gr. or. decât pe dascălița, și nu cunosc dascăli, care fac popii curte, pentru-că nu le place preoteasa. Care va se dîcă, amorul nu pôte fi neci gr. or. neci gr. cat. Asta însê numai până atunci, până când amorul își are locuința în inimă. Îndată ce amorul își schimbă locuința, și se pogoră din inimă-n stomach, devine confesional.

Tôte estea vi le-am spus, ca se înțelegeți ce vreau se vă spun.

Nime dela noi din sat n'ar fi cređut odată cu Toma apostolul, că feciorul popii nostru dreptcredincios, însurându-se, va lua fata popii celui unit.

Popa nostru, cum îl știți, e din șcôla lui Popea, și prin urmare în stare a mânca în post și-n dulce numai uniți. Cu tôte acestea, cum ați auzit așiy vestindu-se din ușa altarului, feciorul popii nostru va lua fata popii celui unit, cu scop de a se face însuși popă unit!

Cum se pôte asta?

Nu întrebați cum, pentru-că răspunsul e fôrte ușor!

Popa nostru s'a făcut în anii cei seci ai Egiptului popă. Deosebirea e numai, că până-când seceta egipteană a durat numai 7, la popa nostru dură de 27 de ani. Popa nostru, 27 de ani, decând e popă, din venitele parochiale s'a săturat numai la nunte și pomeni. Din contră, popa cel unit, cu tôte că are biserică rea, are eglise bună. Biserica pôte fi ori-cât de crepată, lucrul de căpetenie e, ca popa se aibă ce mânca, și se pôtă mânca fără temere că-'i creapă burta.

Iată pentru ce ia feciorul popii nostru fata popii celui unit. Omul, trăind în lume, vrea se aibă ce mânca. Aceia, care mănâncă ca se trăiască-'s niște gugamani.

Așa se esplică amorul feciorului popii nostru cătră fata popii celui unit, ear' atare amor se numește amor gastronomic.

Bine ar fi se fie bine, dar' eu mă tem de rău, pentru-că legătura casnică între o porodiță gr. or. c'o porodiță gr. cat. n'o se fie binevedută neci la Sibiu neci la Blaj, și lesne se pôte întâmpla, ca feciorul popii nostru, luând fata popii celui unit, s'o pătască ca țiganul, când a murit de fόμε înțepenit între pite. Țiganul a murit estmod de fόμε înțepenit între pite: Era în timpul secerii când pâne de cea veche nu mai era, ear' cea nouă se afla încă pe câmp, și țiganul tocma atunci a murit!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Adevărat se fie sôte, că Vancea vrea să se facă Papă, și de aceea nu mai dă neci unui tinăr stipendii

pentru frecventarea facultăților mai înalte teologice, decât sub condițiunea, ca să se facă celibuș?

Pupăză: Eu, sóțe, nu's Mașteiul lui Vancea, și n'am de unde ști așa ceva! — Dar' ști tu dór' ceva, despre ceea-ce se povestește-n Blaj, că Mironul vostru vrea se închidă metropolia gr. or. cu pălan?

Colac: Ce se povestește ađi în Blaj, sóțe, nu mai e dătător de măsură. Voi Blăjenii súnțeți „mai mult Blăjeni decât Români!“ Blajul de ađi e o filială a kulturegyletului din Cluj! — Ear' ce privește pălanul, de care se ăice-n Blaj, că metropolitul Miron vrea se'l facă în jurul metropoliei gr. or., eu te asigur, că și d'acđ încolo se vor afla destui nătântoci gr. or. care, pentru rachiu, ca și celibii vostrii, pentru o gură dulce, vor sărí preste pălan!

Pupăză: Eu nu-ți stau bun sóțe, că celibii lui Vancea nu sar preste pălanuri, deși n'ar avea lipsă, pentru-că pălanurile, care le face metropolitul vostru, sânt de regulă cu usițe, dar', că Blăjenii de ađi sânt „mai mult Blăjeni decât Români“, și Blajul e o filială a kultur-egyletului din Cluj, numai voi purtați tótă vina!

Colac: Care voi sóțe?

Pupăză: Voi: Dr. Gall, Babeș, P. Rotar, episcopul Meșian, metropolitul Miron, matadorii dela Albina, și alți denunțianți, slugarnici și speculanți de tóte soiurile, c'un cuvânt: „O ligă secretă“ de neuniati, care fac causă comună cu Secășan!

Colac: Cine 'ți-a băgat ție astfel de gugumăni în glavă?

Pupăză: Mě, noi Uniții n'avem glavă, noi avem capitoll!

Colac: Ei, și cine 'ți-a băgat ție în capitol atari călcăie scălciate?

Pupăză: Slavici o ăice!

Colac: Ceea-ce ăice Slavici, sóțe, pentru un om cinstit nu mai póte avea valóre! — Slavici, până-când nu

își produce dela Bariț atestatul de moralitate, în ochii mei e un nime!

Pupăză: Așa ar fi, dacă Slavici 'ți-ar dice așa ceva ție privatim, dar' el o dice publice în Tribuna dela 2 Iulie, numărul 147!

Colac: Tot un Slavici!

Și ce-î Tribuna? — Metresa opiniunii publice!

— Au dór' cređi tu, că Tribuna, care în public jócă cu redactori uniți cancanul înfabilității, și-n ascuns cochetează cu Popea, lucră pentru ridicarea Blajului?

Pupăză: Acum aceea stă sôte, că Tribuna ridică adeseori Blajul preste Sibiiu!

Colac: Așa-î, dar' tot omul neatacat de orbul găinii știe, că Tribuna ridică Blajul preste Sibiiu singur din motivul, ca abonamentele se curgă mai ușor în casa institutului tipografic!

Pupăză: Acf ai tu încâtva dreptate, pentru-că și eu am auđit, că, cetindu-se odată laudele Tribunei asupra Blajului, chiar și unul din măgarii, care furnisează apa pentru seminarul teologilor din Blaj, a început a șovăi din cap!

Colac: Ei, dar' stai-'mi tu bun, că celalalt măgar, care încă duce apă la seminar, nu crede ceea ce scrie Tribuna?

Pupăză: Mě, cu pentr'un măgar nu-'ți stau bun, se fie doctor în sfânta teologie! — Îți stau însă bun, că nu toți măgarii din Blaj cară apă la seminar!

Colac: Nu, nu, dar' totuși la mulți le place apa cea rece, cu care-î îmbată Tribuna! — Chiar și tu cređi, că Dr. Gall, Babeș, P. Rotar, episcopul Mețian, metropolitul Miron, matadorii dela Albina, c'un cuvânt „liga secretă” de denunțianți, slugarnici și geșcftari, au ruinat Blajul!

Pupăză: Credo, quia absurdum!

Colac: Ei s^ote, absurd neabsurd, eu nu țin pe Dr. Gall, nu pe metropolitul Miron capaci de a denunța cauza națională română, și a lucra la ruina Blajului. — A declara însă pe episcopul Mețian, pe Babeș, pe P. Rotar, și pe matadorii dela Albina, între care, pe un Bologa, Bariț, Hannia, Șuluț etc. de denunțianți etc., asta-i conceptul unor creri nihilistici, atacați de anghina corupțiunii disperate! — Absurditățile lui Slavici din Tribuna, scrise cu obrăznicia unui cociș devenit milionar, merită cel puțin biciul lui Căpitan Costache, dacă nu o temniță națională!

Pupăză: Așa-i, și eu mult mă mir, cum „grupul acela de oameni“, despre care se dice, că formează institutul tipografic, nu tunde aripile lui Slavici, pentru-că aceea nu se p^ote tăgăduf: Tribuna ar face causei noastre naționale bune serviții!

Colac: Naiv mai esti tu D^omnule! — Mă, grupul acela de oameni se compune:

1. Din acționarii institutului tipografic.

Aceștia, cu subscrierea și plățirea capitalului de acțiuni, și-au încheiat activitatea lor, și-n sensul statutelor institutului tipografic ei se bucură ađi numai de dreptul de a fluera după dividende și capital, ca olarul, când și-a răsturnat carul cu oalele!

2. Din garda de blamare a lui Popea, sau din așa numiții „archipițigoii!“

Pe aceștia îi cunoști tu. S^unt oameni care, în t^ote întreprinderile lor, se pun în cap, și cugetă cu ochii de găină! Slavici e factotul institutului tipografic. El e idolul întreprinderii literare, archipițigoii-'s numai prorocii lui. Sparge tu idolul, și prorocii lui se sparg în nimicinia lor de sine!

Pupăză: Ei, și veđi tu, oamenii aceia au ajuns la c^orma politiceii naționale!

Colac: Crede tu alt-ceva! Slavici cu archipițigoi, c'un cuvânt „Tribuniștii“, sânt muștele cănești, care s'au îmbuldit a se pune pe spițele dela roatele carului politicei naționale, și vreau se bâzbae lumii, că ele au pus și țin carul politicei naționale-n curs! — dar' eu mă duc sóțe, că am o scroafă, care mă tem că fată ađi — adio!

Pupăză: De-ți fată archipițigoi, pălește-ți în cap — adio!

Cocóna Gurădulce.

Căț, că, din purtarea vóstră, cocoșii nu pot prevesti schimbarea timpului!

În ăilele mele lumea se uita cu ochii de găină în viitor, și lua timpul cum îl afla. Când nu ploua, timpul

era frumos, și vântul bătea după plac. Oamenii, care-și întorceau mantaua după vânt, erau în Țările mele tot așa de rari, ca și magnații românești de ați. Rari erau și acei oameni, care-și leagă speranța la schimbarea timpului de cântecul broaștelor sau al ariciului. Barometrul, aneroidul și toate celelalte hemeroide, din care lumea de ați deduce schimbarea timpului, neci după nume nu erau cunoscute.

Lumea de ați vrea se știe înainte anii și vremile, pe care Tatăl, după spusa evanghelistului Ioan, 'și le-a rezervat pentru a sa putere. Ați telegramele metreologice prevestesc în toate Țările schimbarea timpului cu septemâni înainte, fără a mai consulta calendarele, și o nimcesc cu asemenea siguritate, ca și găina orbă grăuntele.

Eu, din parte-mi, nu dau pe aparatele metreologice, prin care se prevestește schimbarea timpului, neci cât dă Răspop pe barba popii Platoș. Eu țin, că femeia e cel mai sigur barometru, aneroid, hemeroid etc. Asta am observat-o la multe alte femei, dar' cu deosebire la cocóna Sfecla. Când coconul Sfeclescu comandază pentru cocóna Sfecla o haină nouă, ceriul se înseninează. Abdice coconul Sfeclescu nevastei sale óre-care plăcere, pe horizon încep a se arăta nori, și din depărtare durdue. De se duce coconul Sfeclescu, fără nevestă-sa, la un păhar de vin sau bere, începe a fulgera, ear' sosind dela atari petreceri acasă, erupe tempestatea, tunete și trăsnete se întrec pe firmament, de pământul sare din țîțini, și coconul Sfeclescu, de frica trasnitelor, o sfeclește sub pat! Câț!

Nu-î durere, ca durerea mea!

Căsătorie fericită.

— Cum mai trăești tu cu nevastăta?

— Fărte bine! — acf mē închid pe mine în temniță, acf pe nevastă-mea, și așa ne mai întâlningu-ne unul cu altul, trăim în deplină armonie!

Calendarul Calicului pe anul 1888,

unic în felul seu, text original humoristic și satiric, cu multe ilustrațiuni, ieșind de sub tipar, se pune la dispozițiunea publicului, cu prețul de 36 cruceri v. a. sau 1 franc.

Cine vrea se ridă în întreg anul, de câte-ori deschide calendarul, cumpere-și **Calendarul Calicului**, care e în-tocmit pentru trebuințele tuturor **Românilor din Transilvania, Bănat, Ungaria, Bucovina, România etc., și, abea într'-al triilea an, e cel mai lătit calendar românesc.**

Toți cei-ce comandează Calendarul Calicului spre vân-
dare, sau colectează cel puțin 30 de abonenți, primesc, în
Austro-Ungaria, prin urmare și-n Bucovina, un rabat de
10 cruceri v. a. după fie-care exemplar, ear' în România
50 de bani.

Comandele se fac în bani gata.

Toți cei-ce reflectează au a se adresa la: **W. Krafft,**
librar în Sibiiu.

Administrațiunea Calicului.